

אגדה פבריתת האוהב וליב

ומוסר והשכל לבני-נוער, כי שולטת בכל אהבה: בפיל. בלגיא וברמש

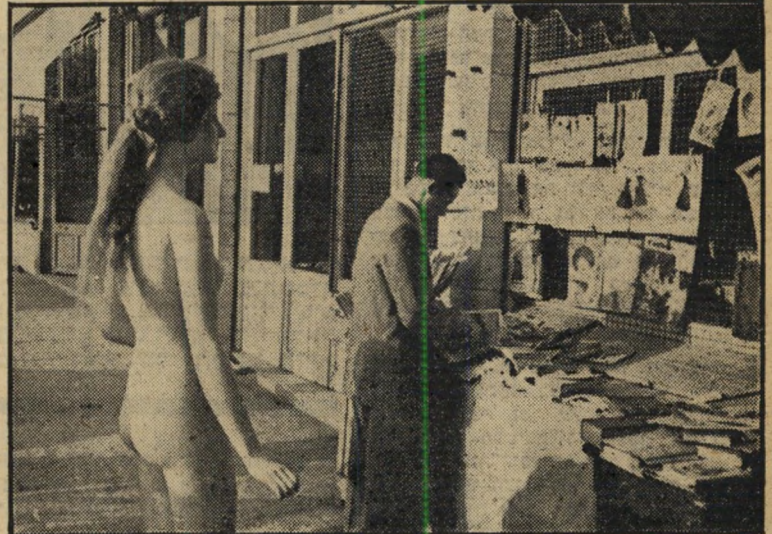
1 אגדה מופלאה נספרה, סיפור כה נוגה ועצוב, על יצור-שעווה כלי-היופי, ועל עלם-החן האהוב. היא עמדה בחלון והביטה, אל העלם שלחה המבט — היא עמדה בחלון לדא-נוע, אך לב-גבם נפעם ונצבט.

1

2 כאותה גאלאתיאה בת-קדם לתחינת פיגמליון האוהב, יצאה מתצוגת הפירסומת, והלכה אחרי צו הלב. לדיי הזבן, איש-הסחר, זרקה את שמלות הפאר — היא נטשה את מקום מגוריה, את אורות החלון הזוהר.

2

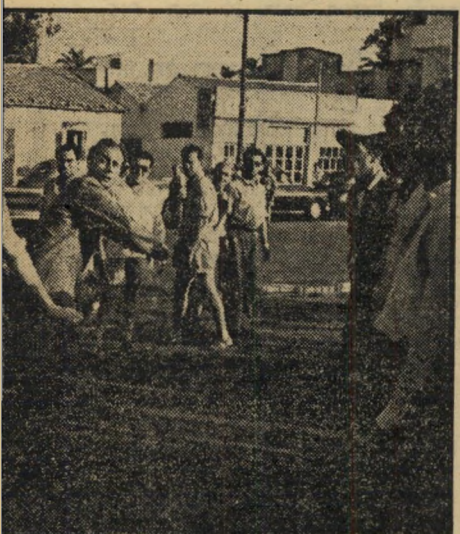
4 אך הנה הוא עומד: מה נאה! הוא בעתון מעיין בצנעה. נערות כה רבות עליו שער! ולכה מתכווץ מקנאה. "אהובי" נכספה היא לקרוא לו, אך אוי, מה גדל כאבה: קפואות לדא-ניד שפתותיה, חתומות בחותם שעווה.

4

5 את ראשו הוא הניע לפתע, כי כחץ המבט בו חדר. אהבה גם שריון היא חודרת — קל וחומר תבקייע בשר. בחלה מזורה אחזתה, ההחל בהקיץ לחלום? לא ידע כי יוכל לב ורגש בחזה של בוכה גם לפעום.

5

6 הוא גם ועיניו מלאות פ הוא הגיח מדרך אל דר, זעה מכצבצת על מצת, אך היא אחריו עוד צוע

6

9 בלי תור הוא קפץ אל הולדת, עלה וישב במכונית, לנהג התחנן: "נא, מהרה! רודפת אחרי אדמונית!" הנהג המנוע התניע: "לדרך!" — אבוי, מאוחר — (אהבה כנפים תצמיח) היא היתח במכונית מכבר.

9

10 המסע אל קיצו כאן הגיע, הם ירדו, זה בצד זה, להמשיך במנוסה ובררף, לתרועות ההמון העולזות. אוטובוסים שרצו שם כאלף, הפיצו ריחות של בנוין. אך מה לבוכה זלאתה: לא תיטה היא לשמאל וימין.

10

11 היאוש בו בער כבר כמו מחלון החנות היא הופי, הוא ציווה לפניו לשים א היא עמדה בחלון והביט

11